

Святославъ не обѣкнѣ княгынѣ-тѣ си. Най залиби той Милицѣ отъ приѣтелство, що имаше съ брата и'. Святославъ нищо друго не обѣчаше освѣнѣ юначество, и душѣ даваше за бой. Испечено на вѣжлища конско или звѣрско мясо на средѣ поле-то ратно бѣше му по вкусно отъ онѣи истиа, що му готваше Порчицѣ, най истѣщенѣ-атѣ готвачѣ князевѣ. Той обѣчаше да си почини само слѣдѣ побѣдѣ, кога стоиме на вражии кости, подѣ черенѣ прапорецѣ, и праваше помянѣ за убитѣ-тѣ. Той ся облѣгаше на облук-атѣ и глѣдаше, какѣ си дѣлѣтъ воискари-тѣ му радостно скѣпѣ придобѣтѣкъ, коник и оружѣ неприѣтелско.

Кога съсъпа Хазарско-то царство, Святославъ събра воискѣ, за да иде прѣзѣ Волгѣ, але пратеници отъ прѣзволжскѣ-тѣ народѣ явихѣ ся и му принесохѣ покорность, и Святославъ не знааше кѣде да трѣси неприѣтели. Отъ сѣкѣдѣ му носяхѣ даровѣ, и му прѣдлагяхѣ мирѣ и приѣтелство, и отъ нѣмекѣ-атѣ императорѣ, и отъ грѣцкѣ-атѣ василевсѣ.

Що можаше да стори войнишко-то срѣдце Святославово, кога на сѣдѣ бѣше мирѣ. Святославъ не обѣчаше да ся весели, да иде